

ת"פ 47311/03/16 - מדינת ישראל נגד ח כ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47311-03-16 מדינת ישראל נ' כ
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מוסא עבאס
פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)

המאשימה

נגד

ח כ

ע"י ב"כ עו"ד שרון בן-צבי

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. הנאשם, יליד שנת 1957, הינו רווק ללא ילדים, שהתגורר מאז ומתמיד עם הוריו. לאחר פטירת אביו, לפני שנים רבות, המשיך הנאשם להתגורר עם אמו (להלן - האם), בדירה הרשומה על שם האם בעיר בת-ים (להלן - הדירה או דירת האם). האם, ילידת שנת 1933, סובלת ממחלות שונות והחל משנת 2011 מוגדרת כנכה חסרת ישע. לנאשם חמש אחיות וביניהן גב' ר ו (להלן - ר), גב' ו ש (להלן - ו) וגב' ל כ (להלן - ל).
3. הנאשם הואשם לפניי, בכתב האישום, בעבירה של תקיפת חסר ישע שגרמה חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
על פי עובדות כתב האישום, במספר הזדמנויות במהלך השנים 2014-2015 תקף הנאשם את האם בכך שצבט אותה במקומות שונים בגופה, היכה בידיה, ברגליה ובישבנה ובכך גרם לה לחבלות (המטומות), וכן קילל אותה. בהקשר זה נטען עוד, כי בחודש אפריל 2015 תקף הנאשם את האם בכך שהיכה ברגליה.
בנוסף, באופן קונקרטי נטען כי ביום 15.4.15, בעת שהאם המתינה לאמבולנס שיאסוף אותה לבית החולים, תקף אותה הנאשם בכך שהכה אותה באגרופו, באזור הכתף. יובהר, כי באירוע זה החל ויכוח בין ר לבין הנאשם על בקבוק שמפו, כאשר לטענת ררר הנאשם משך מידה את בקבוק השמפו ואז נתן מכה לאם, בכתף (להלן - אירוע השמפו).
4. בתשובתו לאישום, באמצעות באת-כוחו, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי מעולם לא תקף את

עמוד 1

האם (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 10). יוטעם, כי בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם וטען כי הוא - להבדיל מאחיותיו - טיפל באם במשך כל השנים והשגיח עליה. לדבריו, האם יקרה לו מאוד ("עניינים שלי") ועל כן לא פגע בה מעולם (שם, עמ' 19 שורה 25). הנאשם הוסיף וטען כי טענותיהן של ור - שתי האחיות שהעידו נגדו במשפט - אינן אלא חלק ממזימה שאותה רקמו השניים על מנת לנשל אותו מהדירה.

5. להשלמת הרקע העובדתי יש לציין כי מהעדויות, שנשמעו במשפט, עלה כלהלן:

ראשית, לאחר אירוע השמפו לא שבה האם לדירה. תקופה מסוימת שהתה האם אצל בנותיה ולאחר מכן הועברה לדיור מוסדר כלשהו.

שנית, בין הנאשם לבין אחיותיו נטוש סכסוך רכושי בגין דירת האם. כאמור, מדובר בדירה הרשומה על שם האם, אך לטענת הנאשם הוא זה שרכש את הדירה ושילם עליה. ור, מצידן, שוללות טענה זו וגורסות כי הנאשם, הממשיך להתגורר בדירת האם, מבקש להשתלט על הדירה.

6. במהלך המשפט, האם - שהינה נפגעת העבירה וממילא עדת התביעה העיקרית - לא העידה לפניי. ב"כ המאשימה הסביר, כי האם סירבה בתוקף לבוא לבית המשפט, על מנת להעיד נגד בנה, ובנסיבות אלה החליטה המאשימה לוותר על עדותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 14 ואילך). על רקע זה הוסיף והודיע ב"כ המאשימה, בהגינותו, כי המאשימה חוזרת בה מעיקר עובדות כתב האישום - ושבהקשר זה דינו של הנאשם לזיכוי - ועומדת רק על כתב האישום רק בעניין "**אירועים בודדים של צביטות עליהם העידה אחותו [ו]**" ובעניין אירוע השמפו (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 13 ואילך)^[1]. עוד ציין ב"כ המאשימה, כי בנסיבות אלה לא תבקש המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש אלא בעבירה, הקלה ממנה, של תקיפה סתם (לפי הוראות סעיף 379 יחד עם סעיף 382ב(2) לחוק העונשין).

7. עוד יש לציין, כבר בפתח הדברים, כי התנהלות הנאשם דנא - באופן כללי וגם כהשתקפותה באולם בית המשפט - אינה "רגילה" ואף מעוררת תמיהות. כך, למשל, העובדת הסוציאלית מטעם העירייה (גב' מילכה קסוטו שמחי) העידה בבית המשפט אודות ההזנחה החמורה שמצאה בדירת האם בעת שביקרה בה. בנוסף, על רקע התנהלותו נשלח הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית במהלך הדיונים המקדמיים בתיק זה. בחוות הדעת הפסיכיאטרית, שהוכנה בעקבות הבדיקה האמורה, נקבע כי הנאשם כשיר נפשית מהותית ודיונית הגם שצוין כי "לא מן הנמנע" שהנאשם אמנם לוקה במחלת נפש.

יחד עם זאת, השאלה הטעונה הכרעה בתיק זה אינה שאלת נורמטיביות התנהלותו הכללית של הנאשם, או התהיות העולות ממנה, אלא שאלת אשמתו של הנאשם בעבירה בה הוא מואשם לפניי. לפיכך, במסגרת הכרעת דין זו אין מקום לעיסוק בתמיהות שבהתנהלות הנאשם, אלא יש להתרכז בשאלה אם הוכח לפניי - במידה שמעבר לספק סביר - כי הנאשם אמנם תקף את אמו כנטען.

ב. עיקר פרשת התביעה:

8. מטעם המאשימה העידו לפניי האחיות ור. כמו כן העידה העובדת הסוציאלית (גב' שמחי), אלא כפי שכבר צוין עדותה מתייחסת למצב ההזנחה שמצאה בדירה, ועל כן אינה מוסיפה לעניין הוכחת העבירות שבהן מואשם הנאשם לפניי.

בנוסף הוגש, מטעם המאשימה, תיק מוצגים מוסכם, הכולל את הודעת הנאשם (ת/1) ושלושה דוחות פעולה של שוטרים (ת/2 עד ת/4).

(1) עיקר עדותה של ר:

9. הודעתה של ר, שנגבתה במשטרה, הוגשה חלף חקירתה הראשית (סומנה ת/5). ההודעה נגבתה ביום 11.5.15, דהיינו: כחודש בקירוב לאחר אירוע השמפו, שאירע כזכור ביום 15.4.15. בפתח ההודעה מצינת ר כי, לדעתה, לנאשם דרוש טיפול נפשי דחוף. לדבריה, הנאשם השתלט על הדירה והוא רדוף במחשבות דמיוניות שלפיהן הכל חפצים ברעתו.

10. ר נשאלה אם היא ראתה את הנאשם מכה את האם והשיבה, בהתייחס לאירוע השמפו, באופן הבא:

ביום של המימונה, נדמה לי בתאריך 15.4.15, אמא שלי לא הרגישה טוב, קראנו לרופאת משפחה שלנו והיא אמרה לפנות את אמא לבית חולים עם אמבולנס. התקשרנו לאמבולנס... הושבנו את אמא שלי על כיסא בבית, ליד הדלת, עם דלת פתוחה. התחלתי לאסוף חפצים בשביל אמא שלי, היא ביקשה ממני שאני אביא לה בקבוק שמפו מלא כי הבאתי לה ריק, הבאתי לה בקבוק שמפו ואז ח התחיל למשוך לי אותו מהיד ואמר "אני צריך סבונים בבית, אין לי סבונים בבית". ואז הוא בא ונתן מכה בכתף של אמא שלי, ואמר לה "את היית חייבת להגיד לה שהשמפו נגמר?" באותו זמן אני וח עמדנו משני צידי אמא שלי, אמא שלי היתה באמצע בין שנינו. ואז הגיע האמבולנס ופינה אותה לבית החולים. רק אני, אמא שלי וח היינו עד שהאמבולנס הגיע (ר' ת/5, שורה 8 ואילך).

11. ר נשאלה אם ראתה מקרי אלימות נוספים של והשיבה בשלילה. לשאלה אם האם סיפרה לה אלימות של הנאשם הוסיפה ר והשיבה: **"לא, האמת שאמא שלי אף פעם לא סיפרה"** (ת/5, שורה 19). גם כשנשאלה ר אם ראתה סימן כחול על ידה של האם היא השיבה בשלילה והוסיפה **"ו ראתה וסיפרה לי, אני ניזונה רק מסיפורים"** (שם, שורה 21).

12. בחקירתה הנגדית אישרה ר כי במשטרה מסרה שמעולם לא ראתה את הנאשם מכה את אמם וגם לא שמעה על כך, עד למקרה השמפו. יחד עם זאת הוסיפה ר כי האם חששה לספר לה דברים ושהיא (ר) גם לא רצתה להפליל את הנאשם, אחיה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 7 ואילך).

13. ב"כ הנאשם הטיחה בר כי הטיפול באם נעשה על-ידי הנאשם, כאשר היא ואחותה למעשה הזניחו את האם. ר הכחישה את הדברים, הגם שמתוך דבריה לא היה לגמרי ברור באיזו תכיפות היא ביקרה את האם (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 16 ואילך). ב"כ הנאשם הוסיפה והטיחה בר כי דירת האם נקנתה בכספי הנאשם, אך ר הכחישה זאת נמרצות והשיבה שהדירה היא של האם, אשר מצאה את הדירה בעזרת אחד הגיסים (שם, עמ' 10 שורה 8 ואילך).

14. את אירוע השמפו תיארה ר בעדותה באופן דומה לתיאור שמסרה במשטרה, הגם שהוסיפה כי גם היא "חטפה" במהלך האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 29). ר הוסיפה וצינה כי במהלך האירוע הנאשם לקח לה את השמפו מהיד **"ומעצבים הוא הכניס לה (לאם - ש.א.) מכה בכתף ואנחנו משכנו אחד לשני את השמפו ואחרי שהוא לקח לי השמפו הוא הכניס לאמא שלי מכה בכתף"** (שם, עמ' 11 שורה 21).

(2) עיקר עדותה של ו:

15. שתי ההודעות, שנגבו מוּו במשטרה, הוגשו חלף חקירתה הראשית (ההודעה הראשונה, מיום 4.5.15, סומנה ת/6; ההודעה השנייה, מיום 13.5.15, סומנה ת/7). בהודעה הראשונה טענה ו, באופן כללי, כי הנאשם מתעלל באם ומכה אותה כל הזמן "בטוסיק וברגליים ואגרופים בידיים" (ת/6, שורה 12). ו הוסיפה ותיארה את אירוע השמפו, לו ר היתה עדה, כלהלן:

לפני כחודש אמא שלי נלקחה באמבולנס לטיפול בבית חולים, לפני שנלקחה באמבולנס לעיני אחותי ר הוא נתן מכת אגרוף בגב לאמא שלי תוך שהוא אומר לה "למה את מרשה שייקחו אותך" (ת/6, שורה 9 ואילך).

16. במסגרת ההודעה השנייה נשאלה ו אם ראתה בעיניה את הנאשם מכה את האם והשיבה שהנאשם היה "צובט אותה בידיים או בכתף", כאשר היה כועס עליה (ת/7, שורה 8 ואילך). כמו כן טענה ו כי ראתה על אמה "סימנים כחולים בידיים", כאשר האם סיפרה לה שהנאשם גרם להם (שם, שורה 12).

עוד יש לציין, כי ו סיפרה שכיום האם לא רוצה לשוב הביתה, "אמרה לנו כל פעם טיפין טיפין שהוא הכה אותה, משתלט עליה שהוא אומר שהמט[פ]לות רוצות להרעיל אותה. לפני זה לא ידענו או חשבנו שהוא אלים" (ת/7, שורה 5).

17. בחקירה הנגדית טענה ו כי הגם שהנאשם דאג לאם בשנים האחרונות, לשיטתה לא מדובר בטיפול "אלא עינוי והיא היתה כמו שבויה שלו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 7). ו הסבירה: "כשהייתי מקלחת את אמא שלי הייתי רואה סימנים כחולים בגוף והיא אמרה שנפלה ופעם ראיתי שריטות והיא אמרה שזה כלום עד ששכנה אמרה לנו..." (שם, עמ' 13 שורה 8 ואילך).

18. ב"כ הנאשם עימתה את ו עם העולה מדו"ח הפעולה מיום 20.4.15 (ת/3), שעניינו במקרה בו ו הזעיקה עזרה משטרתית לביתה של ל, שם שהתה האם באותה העת (לפרוטוקול תוכן הדו"ח ר' בפסקה 20 להלן). כעולה מהדו"ח ת/3, בעת שהשוטר ניסה לשוחח עם האם, בני משפחה נוספים התערבו ואמרו לאם "תגידי" וכדומה, והשוטר ביקש מהם שלא להפריע. ו השיבה כי היא אמנם זוכרת את האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 11 ואילך), אך בהמשך ציינה כי אינה זוכרת סיטואציה שבה בני משפחה התערבו בדברי האם לשוטר (שם, עמ' 14 שורה 10).

19. לבסוף, ובהקשר לסכסוך הרכושי עם הנאשם, הטיחה ב"כ הנאשם בוּו שכל מה שחשוב לאחיות כיום הוא שהנאשם יצא מהדירה. לכך השיבה ו: "כן, כי אוזל לנו הכסף. עד היום אמא משלמת לו מים, חשמל, ארנונה וטלפון למרות כל זה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 12).

(3) עיקרי מוצגי התביעה הנוספים:

(א) עיקרי דוחות הפעולה של השוטרים:

20. כאמור, מטעם המאשימה הוגשו שלושה דוחות פעולה של שוטרים. מדובר בשני דוחות של השוטרים שעצרו את הנאשם בדירה ביום 11.5.15 (ר' הדוחות ת/2 ות/4), ודו"ח נוסף של השוטר-הסייר, רס"ר יוסף כפיר, מיום 20.4.15 (ת/3). השוטר כפיר הוזעק עם צוותו - בעקבות פנייה של ו

למוקד המשטרה - לביתה של ל ביפו, שם שהתה האם באותה העת.

21. השוטר כפיר ציין, בדו"ח הפעולה שערך, כלהלן:

הגענו למקום. נכנסתי לדירה שם היו משפחה שעטפו אותה והיו לידה כ-7 אנשים לערך. קיבלתי פרטים ראשונים תחילה מו... שמסרה כי אחיה... (הנאשם - ש.א.) מתעלל באם... בכך שלא נותן לה לאכול כמו שצריך ועקב כך נאלצה להתאשפז בוולפסון והוא מכניס אותה למיטה גם שאינה רוצה מכה אותה וממדר את שאר המשפחה ממנה מאחר והוא גר עמה לבדו. עוד הוסיפה כי ח מנסה להרעיל אותה וכל עובדי מט"ב שעוזרים בסיעוד נאלצו לעזוב את הטיפול... עקב כך שהיה גונב להם חפצים אישיים. עוד הוסיפה כי אינו מאושפז... אך לדעתה הוא משוגע ואוסף זבל לבית...

(האם) שכובה בספה בסלון וגביתי אך ורק ממנה עדות מפורטת וב[ה] היא מתארת את הדברים אחרת ובזמן העדות נאמרו דברים על ידי המשפחה כמו "תגידי אל תפחדי", "תגידי את כל מה שהוא עושה לך", וביקשתי מהם שלא להפריע במתן העדות. הוסבר לו ולאם כי אם הנכס על שמה שתפנה לבית המשפט לענייני משפחה על מנת להוציא צו הרחקה... (ר' בדו"ח הפעולה ת/3).

22. ביום 11.5.15 שוב פנתה למוקד והזעיקה משטרה, הפעם לדירת האם. כפי שעולה מדוחות הפעולה הרלוואנטיים (ת/2 ות/4), ו, יחד עם האם, הגיעו אל מחוץ לדירה, בה שהה הנאשם באותה העת. השוטרים (שביניהם השוטר שמואל אילני) פגשו בו ובאם מחוץ לדירה. ו סיפרה כי הנאשם מתעלל באם פיזית וכן כי היא ראתה סימני אלימות על גופה לפני מספר חודשים. ו אף תיארה תקיפה מינית מצדו של הנאשם כלפי האם וכן ניסיון אונס. השוטר ציין בדו"ח הפעולה ת/2 כי האם עמדה ליד, לא הפסיקה לבכות והסכימה עם דברי ו.

השוטרים דפקו בדלת הדירה בחוזקה וקראו בשמו של הנאשם. בסופו של דבר הנאשם הציץ מהחלון ואמר לשוטרים שילכו משום שהוא לא עשה דבר והוא דואג לאמו. השוטרים דרשו מהנאשם לפתוח את הדלת, אך הוא טען שאינו יכול משום שאינו לבוש. בסופו של דבר, לאחר כעשרים דקות, פתח הנאשם את דלת הדירה. כשהודיעו השוטרים לנאשם שהוא עצור בגין תקיפת חסרת ישע ומעשים מגונים התנגד הנאשם למעצר, אך מבלי להפעיל אלימות כלפי השוטרים. בין השאר נשכב הנאשם על הרצפה ונאחז בסורגי המדרגות. כעולה מהדוחות, במהלך הנסיעה ולאחר מכן בתחנה התנצל הנאשם בפני השוטרים על התנגדותו למעצר (ר' בדוחות ת/2 ות/4).

(ב) עיקר הודעת הנאשם:

23. בסמוך לאחר מעצרו של הנאשם (כאמור, ביום 11.5.15) נגבתה ממנו הודעה באזהרה. בתגובה לחשדות שהוטחו בו השיב הנאשם: "מה שאתה אומר זה לא נכון, אני ואבוי לי, זה עלילת דיבה. זה אמא שלי, מה אני יכול להגיד, אני טיפילתי בה 5 שנים" (ת/1, שורה 2). הנאשם התנהג בחקירתו באופן מוזר, תוך שנעמד והתיישב חליפות ושתה הרבה מים, אך חזר והכחיש נמרצות את כל העבירות שיוחסו לו. כשהוטחו בנאשם חשדות במעשים מגונים באם הוא אמר: "ווי, ווי, לא נכון, אני ואבוי לי" (ת/1, שורה 18).

24. הנאשם גם הכחיש כי התנגד למעצרו, טען כי "פשוט אמרתי להם תנו לי כמה דקות

עמוד 5

להתארגן (ת/1, שורה 40) והכחיש כי נשכב על הרצפה ונאחז בסורגי המדרגות. יחד עם זאת, הנאשם הודה בכך שסירב להיכבל והוסיף: **"אמרתי לו שאני אבוא איתו ככה, לא צריך אזיקים, את אילני (השוטר שמואל אילני - ש.א.) אני מכיר"** (שם, שורה 48). עם זאת, כשנשאל הנאשם שוב בנקודה זו הוא השיב: **"אני לא יכול לענות, זה שקר, הכל, מהתחלה ועד הסוף"** (שם, שורה 50).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

25. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו בלבד. בחקירתו הראשית שב הנאשם והכחיש כל עבירה כלפי האם, היקרה לו מאוד. הנאשם טען כי הדבר הנכון היחיד שציינה ר בעדותה היה העובדה שכל חייו הוא התגורר עם הוריו (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 25 ואילך).

26. הנאשם טען כי לאחר שהוריו קיבלו התרעת פינוי מהבית, בו התגוררו בזמנו בדמי מפתח, הוא השתמש בחסכוניותו מהמסעדה בה עבד על מנת לקנות דירה וריהוט. ואולם, מאז שרשם הנאשם את הדירה על שם האם, **"התחיל[ה] מלחמת עולם שלישית ופתאום ר ו אומרים אמא לא מרגישה טוב, ניקח אותה לבדיקות אני אומר היא בסדר והם היו כמו אריות והם זרעו רעל בתוך הבית ואני לא ידעתי..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 6 ואילך). הנאשם הוסיף והלין על עצם הגשת התלונה נגדו וציין כי כשאחיותיו לקחו את האם לביתה של ל, האם נפלה ושברה את האגן, אך הוא לא ראה בכך סיבה להגיש תלונה במשטרה נגדן.

27. כאמור, הנאשם הכחיש שוב ושוב כי פגע באמו וטען כי אחיותיו הן שחטפו אותה ממנו בשל בצע כסף; וכדבריו:

אמא שלי היא עיניים שלי, שהם חטפו אותה לא ראיתי אותה שנתיים, לא ראיתי אותה הם ממש חטפו לי אותה, הם נוכלים ממדרגה ראשונה. אני קניתי להם מוצצים, אני גידלתי אותם הם אחיות שלי ואני יודע מי הם, הם מושחתים נוכלים רק אלוהים למעלה רואה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 25 ואילך).

28. הנאשם טען, כי הוא זה שטיפל באם. לדבריו, אחיותיו היו מגיעות לדירה רק פעם בחודש, כך שכל עול הטיפול נפל עליו (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 1 ואילך). עוד הוסיף הנאשם, כי הוא לא סמך על המטפלות שנשלחו לאם משום שהן דיברו בזלזול כלפי האם ודרשו ממנה שתחתום להן על יותר שעות משיבצו בפועל (שם, שורה 9 ואילך).

29. הנאשם נחקר חקירה נגדית מקיפה, אך עמד על גרסתו. כשנשאל הנאשם בנוגע למעצרו הוא טען שלא פתח לשוטרים את הדלת משום שהיה בשירותים (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 13).

כשעומת הנאשם עם הטענה שהתנגד למעצר בכך שהחזיק בסורגי המדרגות הוא השיב: **"יש לי תעודה של שוטר שאני מתנדב במשטרה עד הימים האלה והם גם עוזרים לי (מציג לבית המשפט תעודה). אני מסתובב איתם, אני אוכל ושותה ונותנים לי סיגריות"**, והוסיף כי השוטר אילני מכיר אותו (שם, שורה 24 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

30. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מהן, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (ב"כ המאשימה הגיש סיכומים והפניות מפורטות בכתב), אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

31. ייאמר מיד, כי העובדה שהאם-המתלוננת לא העידה בבית המשפט מציבה קושי ראיתי משמעותי ביותר בפני המאשימה. כזכור, האם סירבה בתוקף לבוא לבית המשפט על מנת להעיד נגד בנה ובנסיבות אלה החליטה המאשימה לוותר על עדותה. אכן, על פני הדברים פעל ב"כ המאשימה באופן סביר ואף ראוי בהחלט בכך שלא ביקש הוצאת צו הבאה נגד האם, שהינה אישה חולה, כבת 85 שנים. יחד עם זאת, השורה התחתונה היא שהאם לא העידה בבית המשפט וממילא לא עמדה לחקירה נגדית, על כל ההשלכות הראייתיות הנובעות מכך.

32. כידוע, כלי מרכזי לגילוי האמת, בשיטה האדברסרית, הוא הכלי של חקירה נגדית: "טול מהערכאה הדינית השומעת ראיות בנושא השנוי במחלוקת בין הצדדים את החקירה הנגדית, ונטלת ממנה את אבן הבוחן הטובה ביותר המסייעת לה להגיע לחקר האמת" (כדברי כב' השופט נ' הנדל בע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.05.2013), בפסקה 7 לפסק הדין). זאת ועוד: העדר חקירה נגדית של עד משליך לא רק על משקל עדותו-הוא אלא אף פוגע במשקל הראיות המחזקות את עדותו ותומכות בה (ר' שם).

יוטעם, בהקשר זה, כי לא מדובר כאן במקרה שבו אמצעי פסול שימש להניא את האם מליתן עדות והדבר אף לא נטען מטעם המאשימה; וממילא אין תחולה כאן להוראות סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

33. בנסיבות אלה - במיוחד כאשר גם העדויות של ור, התומכות בתלונת האם, נשענות במידה רבה על דברים שנשמעו מפי האם (לפי טענת האחיות) - הרי בעובדה שהאם לא העידה יש כדי להעיב עד מאוד על מכלול ראיות המאשימה. ו אמנם סיפרה בעדותה שראתה את הנאשם צובט את האם, אך מעבר לכך שוו לא ציינה מתי והיכן קרו הדברים, לא ניתן להתעלם מכך שבתחילת הדרך (בהודעתה הראשונה ת/6 ובדוחות הפעולה ת/3 ות/4) היא לא הזכירה כלל צביטות אלא דיברה על דברים אחרים. ר אמנם סיפרה בעדותה על אירוע השמפו, אך אפילו לפי תיאורה - שכלל מעין מאבק בינה לבין הנאשם על השמפו, כשהאם נמצאת ביניהם (ר' בפסקה 10 דלעיל) - לא לחלוטין ברורות הנסיבות שבהן (לטענת ר) האם קיבלה את המכה. לפיכך, ונוכח העובדה שהאם-המתלוננת לא העידה לפניי, מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם.

34. לא למותר לציין, בשולי הדברים, כי בקביעה האמורה אין משום קבלת טענותיו של הנאשם נגד אחיותיו במישור הרכושי, לרבות טענתו כי האחיות רקמו מזימה נגדו על מנת להשתלט על דירת האם. יודגש, בהקשר זה, כי סוגיית הסכסוך הרכושי שבין הנאשם לבין אחיותיו כמובן שאינה עומדת להכרעה לפניי וממילא אין אני קובע לגביה ממצא כלשהו. זאת ועוד, אף לא מן הנמנע הוא כי האחיות אמנם חששו בכנות לשלום אמן, על רקע הבעיות מהן סובל הנאשם במישור הנפשי. יחד עם זאת, העבירה בה הואשם הנאשם לא הוכחה לפניי במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

35. מכאן, שמתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם, ספק שממנו זכאי הנאשם ליהנות. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ח, 05 פברואר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות, בציטוטים שבהכרעת דין זו, אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.